

Молитва

Василь Стус

Господи,
Гніву пречистого благаю,
Не май за зле.
Де не стоятиму – вистою.
Спасибі за те,
Що мале людське життя,
Хоч надією
Довжу його в віку.
Вірою тугу розвію,
Щоб бути завжди таким,
Яким мене мати родила
Мене від біди вберегти.
І благословила в світі.
І добре, що не зуміла
Мене від біди вберегти.

Блажен, хто витрачає уміє,
Коли заходить час утрат,
Щоб залишилася надія
І виростала востократ.

Хоч білий світ – він завжди білий,
І завжди добрий білий світ,
Хоч ти у ньому син несмілий,
Кого прийняв циганський піт.

Та все ж – життя твоє у леті,
І в ньому порятунок твій.
Вся суть твоя – лише в поеті,
А решта – тільки перегній,

Що живить корінь. Золотіє
Над осінь яблуневий сад.
Блажен, хто витрачає уміє,
Коли заходить час утрат.

Як добре те, що смерті не боюсь я,
І не питаю, чи тяжкий мій хрест,
Що вам, лукаві судді, не клонюся
В передчутті недовідомих верст.

Що жив-любив і не набрався скверни
Зненависти, прокльону, каяття.
Народе мій! До тебе я поверну,
І в смерті обернуся до життя.

Своїм стражданням і не злим обличчям,
Як син, тобі доземно поклонюсь
І чесно гляну в чесні твої вічі,
І з рідною землею поріднюсь.

О Боже мій! Така мені печаль
І самота моя – така безмежна!
Нема – Вітчизни! Око обережно
Обмацує дорогу між проваль.
Ото - мій шлях: повернення чи – не...
Ото - мій шлях: світ-за-очі. Єдине.
Прости мені, кохана Батьківщино.
О матере, не проклени мене!
Я – геть подався. Шалом. Навманья.
Я - геть подався, стомлений од люті.
Рожеві сопки, кригою окуті
А понад ними – чорне воронья.
І сліпне вечір. Контур гір – немов
З картону вирізаний – для декору
І вся тобі дорога - вниз чи вгору.
Пішов туди. Пішов туди. Пішов!